

DTP Kongresi Sonuç Bildirgesi

Demokratik Toplum Partisi'nin 26-28 Ekim arasında Diyarbakır'da düzenlediği Demokratik Toplum Kongresi'nin sonuç bildirgesi.

Kongremiz 26-28 Ekim 2007 tarihleri arasında , Türkiye'nin 50 ilinden seçilen Halk Delegeleri, Akademisyenler, İnanç Grubu Temsilcileri, DTP Genel Merkez Yöneticileri , Milletvekilleri, Belediye Başkanları ve İl Başkanları ile Gençlik ve Kadın Temsilcileri, Sivil Toplum Örgütü Temsilcileri ve Muhtarlardan oluşan tüm toplumsal, sosyal ve siyasal çevrelerin katıldığı toplam 600 delege ile Diyarbakır'da başarıyla gerçekleşmiştir.

Demokratik Toplum Kongresi , Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt Sorunu'nun çözümü açısından Kürt, Türk ve Ortadoğu Halkları için tarihi bir misyonla toplanmıştır.

Bu tarihsel sorumluluğun gereği olarak; yoğunlaşan siyasal gelişmelere somut çözüm perspektiflerini açığa çıkardığından, güncel açıdan da oldukça önemli bir kongre olmuştur.

Kongremiz öncelikli olarak Kürt olgusu ve sorunsalını tanımlayarak, Türkiye'nin demokratikleşmesini de içeren en somut ve halklar adına en gerçekçi çözüm perspektifini açığa çıkarmıştır.

En temelde Kürt Sorunu, bu coğrafyanın asli unsurlarından olan Kürt halk gerçekliğinin ve bundan kaynaklı ulusal, toplumsal, kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal ve en temel insani haklarının inkarı ve reddi sorunudur. Kısacası Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratikleşememe sorunudur.

Kongremiz sorunun çözümü için; başta Türk ve Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu Halkları'nın özgürlüğü ve kardeşliğini esas alan, barışçıl ve demokratik birlikteliğinin temel çözüm yolu olduğunu açığa çıkarmış ve benimsemiştir.

Tarihsel ve güncel olarak Kürt Sorunu denilen olgu; başta Anadolu halkları olmak üzere Ortadoğu halklarının tarihsel kardeşlik bağlarının özellikle son yüzyılda gelişen milliyetçi, şoven, tekçi ve otoriter felsefe ve siyasal anlayışlardan kaynaklı tahrip edilme sorunudur. Bu durum güncel olarak kardeş halkları bir birine boğazlatacak kadar tehlikeli bir aşamaya gelmiştir.

Bu nedenle tarihsel bir yol ayrımındayız.

Başta Kürt Halkı olmak üzere Türkiye'de ki demokrasi güçlerinin büyük bedeller ödeyerek işlevsiz konuma getirdiği 12 Eylül Anayasası yerine yeni bir anayasa hazırlığı süreci başlamıştır.

Demokratik Toplum Kongresi, bu süreçte Kürt halkının temel haklarının anayasal güvence altına alındığı oranda Türkiye'nin bütünlüğü içerisinde Kürt Sorunu'nun demokratik ve barışçıl çözümü için tarihsel bir fırsat yakalandığını tespit etmiştir. Kongremiz bu konuda Kürt halk iradesinin beyanı olmuştur.

Diğer taraftan özellikle AKP, Türkiye Toplumunu'nun demokratik ihtiyaçlarından öte Türk İslam Sentezi çizgisine dayanan oligarşik, inkarcı ve çıkarıcı bir anlayış ile yeni anayasayı ele alıp iktidarını kalıcılaştırmak istemektedir.

Kongremiz ; inkar, imha ve küresel sermayenin ihtiyaçlarını esas alan anayasal yaklaşımları reddeder. Bu yaklaşımlardan kaynaklı halkları iradesizleştiren, meşru savunmaları ortadan kaldıran her türden dayatmalara karşı , Kürt, Türk ve Ortadoğu halklarının çıkarlarını esas alan anayasal yaklaşımı vazgeçilmez görür.

AKP'nin tehlikeli yaklaşımı tezkere ile birlikte Türk ve Kürt halkının tarihsel kardeşlik bağlarını kopararak coğrafyamızı kapsayacak tehlikeli bir savaş sürecine yöneltmektedir. Kongremiz tezkere ile başlayan Kürtlere ve kurumlarına yönelik linç girişimlerini, ülkemizdeki ve sınır ötesine yönelik operasyonları kabul edilemez bulur.

Bu tarihsel ve güncel gelişmeler ışığında kongremiz ; Kürt Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'ın , Kürt Sorunu'na demokratik çözüm yaklaşımının son derece belirleyici olduğu sonucuna varmıştır.

Yıllardan beri Türk ve Kürt Toplumunu açısından bu iki eğilimi görüp tüm zorluklara rağmen Kürt halkı adına çözüm yolunun demokrasiden, barıştan ve bir arada yaşamadan yana geliştiren Kürt Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'a yönelik İmralı uygulamaları çözümün önünü kapattığı gibi tarihsel kardeşlik duygularına da büyük zarar vermiştir.

Bu nedenle kongremiz, Kürt Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'ın , İmralı'dan başka bir yere nakli ile sağlık sorunlarının giderilmesi için tedavi sürecinin başlatılmasının, toplumsal barış için rolünü oynayabileceği şekilde, halkla bağ kurabileceği bir ortam yaratılmasının , Kürt halkı kadar Türkiye demokrasisi açısından da son derece yaşamsal olduğu sonucuna varmıştır.

Kongremizin en temel tartışma konularından biri de, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt Sorunu'na barışçıl çözüm bulma konusu olmuştur.

1920'lerde Anadolu Halkları'nın birlikte yürüttüğü mücadele sonucunda kazanılan bağımsızlığın ardından ilan edilen ve 84 . yılını dolduran Cumhuriyet, aradan geçen onlarca yıla rağmen demokratik bir niteliğe kavuşamamıştır. Merkezîyetçi ulus devlet sistemi kültürel farklılıkları yok sayan sonuçlara yol açtığı gibi Türkiye'de yaşayan tüm toplumsal kesimlerin özgürlük, eşitlik talepleri ile sosyal ve ekonomik sorunlarını çözümsüz bırakan büyük dengesizlikleri ortaya çıkarmıştır.

Temelde Türkiye'de yaşayan -başta Kürtler olmak üzere- bütün farklılıkları yok sayan, bunun da ötesinde asimile ederek kültürleri ortadan kaldırmayı resmi bir ideoloji olarak benimseyen yönetim anlayışı, hiçbir toplumsal sorununun çözümüne olanak sunmamaktadır. Tekçi bir devlet yönetimi anlayışıyla toplumu da tektipleştirmeyi hedefleyen mevcut uygulamalar, toplumsal ihtiyaçlara cevap olmak bir yana, sorunların ve krizlerin de başlıca nedenidir. Katı merkezîyetçi ulus devlet olarak örgütlenen devletin siyasi ve idari mekanizmaları, Demokratik Cumhuriyetten daha ziyade oligarşik bir yapılanmaya denk düşmektedir. Anayasa'nın başlangıç kısmında Cumhuriyet'in temel nitelikleri olarak zikredilen

sosyal, demokratik, laik bir hukuk devleti olma ifadesi hiçbir dönemde hayata geçirilememiştir. Söylemde etnik bir temele dayanmadığı iddia edilen Türk Milliyetçiliği anlayışı bir tarafa; aslında askeri, idari ve yargısal devlet örgütlenmesinin tamamında Türk etnisitesini esas alan bir anlayışın hakim kılındığı tartışmasızdır.

Türkiye’de hakimiyetin kayıtsız ve şartsız millete ait olduğu, milletin iradesinin her şeyin üstünde olduğu söylemlerine rağmen, halkın demokratik bir şekilde devlet yönetimine katılımını sağlayacak mekanizmalar oluşturulmamakta, sivil siyaset üzerindeki askeri vesayet gerçeği, olağan bir durum olarak telakki edilmektedir.

Sorunların artık yerelde yani sorunun yaşandığı yerde ve sorunu yaşayanlarca tartışılıp çözüldüğü çağdaş demokrasilerle kıyaslandığında, Türkiye; ağır, hantal,bürokratik ve yerele uzak katı merkezîyetçi idari yapılanmasıyla tıkanmış durumdadır. Doğusuyla, batısıyla, kuzey ve güneyiyle değişik kültürel, sosyal ve ekonomik sorunlarla karşı karşıya olan Ankara, bu sorunları çözmeye muktedir bir iradeye sahip olmadığı gibi bunu gerçekleştirecek gücü de kalmamıştır.

Kongremiz, bu temelde Türkiye’deki siyasi-idari yapılanmanın köklü bir reformla ele alınarak değiştirilmesini kaçınılmaz görmektedir. Yapılan tartışmalar, dünya genelinde yaşanan deneyimler ve hali hazırda Ortadoğu’da yaşanmakta olan fiili durumlar da göz önünde bulundurularak, devletleşmenin hele hele ulus temelinde bir devletleşmenin halklara demokrasi ve özgürlük yerine baskı getirdiği açıktır.

Bu tespitten hareketle, her ulus için ayrı bir devlet talep etme gibi felsefik ve konjunktürel gerçeklikten uzak ve halkların birbirini boğazlamasına kadar gidebilecek bir süreci tetikleyecek siyaset anlayışı yerine, halkların demokratik birliğini esas alan, demokrasiyi genel bir meclise hapsetmeyen, halkın tartışma ve karar mekanizmalarına katılımını kolaylaştıran, toplumun temel bütün sorunlarını en iyi şekilde ve yerinde çözüme kavuşturacağı bir siyasi ve idari yapılanma modeli ,kendini büyük bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır.Kongremiz, Ülke bütünlüğü içinde halkın yerelde söz ve karar sahibi olmasını sağlayacak ve tüm farklılıkların kendini özgürce ifade edebileceği düzeyde özerklik kazanması temeline dayanan modelin çağdaş kavramlaştırılışını “demokratik özerklik” biçiminde tanımlamaktadır .Demokratik öz yönetim anlamına gelen demokratik özerklik ,Demokratik Cumhuriyet’in iinin doldurulmasıdır.

Demokratik Özerklik;

-Türkiye siyasi ve idari yapısında demokratikleşmeyi sağlamak amacıyla köklü bir reformu ön görür ,

-Sorunların çözümünde geliştirilecek yöntemler için, yereli güçlendirme, halkı söz ve karar sahibi kılma felsefesinden hareket eder,

-Halkın karar süreçlerine dahil olması için demokratik katılımcılığı savunur ve tüm yerel birimlerde meclis sistemini esas alır,

-Salt “Etnik” ve “Toprak” temelli özerklik anlayışı yerine kültürel farklılıkların özgürce ifade edildiği bölgesel ve yerel bir yapılanmayı savunur,

-“Bayrak” ve “Resmi Dil” tüm “Türkiye Ulusu” için geçerli olmakla birlikte her bölge ve özerk birimin kendi renkleri ve sembolleriyle demokratik öz yönetimini oluşturmasını öngörür ,

-Sorunların çözümünü sadece devlet sistemini değiştirmede aramaz, toplumun öz yeterliliğini esas alır.

Türkiyenin siyasi ve idari yapısında değişiklik öngörülürken; elbetteki öncelikle Türkiye'nin demografik yapısının açığa çıkarılması ve bunun için gerekli çalışmaların yapılması zorunludur.

Kongremiz tarafından İstanbul'dan Antalya'ya , Adana'dan Samsun'a, Edirne'den Kars'a kadar kentlerin tümünde yaşanan ortak sorunlardan, farklı ve özgün yerel sorunlara kadar her türlü toplumsal sorunun modern ve demokratik bir devlet yapılanması içerisinde çözümünü kolaylaştıracak en akılcı model olarak tanımladığımız "Demokratik Özerkliğin" hayata geçebilmesi açısından ve yeni Anayasa çalışması da dikkate alınarak , siyasi ve idari yapılanmada köklü bir reforma gidilmesi gerekmektedir.

Bu idari modelde, ademi-merkeziyetçilik işletilerek birbiriyle yoğun bir şekilde sosyo-kültürel ve ekonomik ilişki içinde bulunan illeri kapsayan ve il genel meclislerine benzer bir şekilde seçimle iş başına gelen bir bölgesel meclis, merkezi hükümet adına dış işleri, maliye ve savunma hizmetleri ile merkezi ve bölge yönetimlerinde birlikte yürütülecek emniyet ve adalet hizmetleri hariç ; eğitim, sağlık, kültür, sosyal hizmetler, tarım, denizcilik, sanayi, imar, çevre, turizm, telekomünikasyon, sosyal güvenlik, kadın , gençlik, spor gibi hizmet alanlarından sorumlu olacaktır.

Bölge meclisleri nüfus ve gelişmişlik düzeyine göre her yıl merkezi hükümetin aktardığı bütçenin yanında yerel gelirlerden de pay alarak hizmetlerin yürütülmesini sağlayacaktır. Az gelişmiş ve yoksul bölgelere pozitif ayrımcılık uygulanacaktır. Bölge meclisleri her yıl bütçelerin belli bir kısmını yatırım ve hizmet oranında belediye meclisleri ve il genel meclislerine aktaracaktır.

Bu meclislere "bölge meclisi", meclislerde görev yapacak kişilere de "bölge temsilcisi" denir. Meclis hem meclis başkanını hem de görevli olduğu alandaki işleri yürütecek yürütme kurulu üyelerini ayrı ayrı seçer. Başkan ve yürütme kurulu üyeleri meclisin aldığı kararların icrasından sorumludurlar.

Bu yapı fedaralizmi ya da etnisiteye dayalı özerkliği ifade etmez; merkezi yönetimle iller arasında kademelendirilmiş demokratik bir yeni idari takviyedir. Bölgelerin her biri o bölgenin özel adı veya bölge meclisinin yetki sınırları içinde bulunan en büyük il in adıyla anılacaktır.

Bu modelde il valileri, hem merkezi hükümetin hem de bölge yürütme kurulunun aldığı kararları uygulamakla görevlidir. Bakanlıkların taşra teşkilatları da aynı prosedüre tabi olacaklardır. İl Genel Meclisleri, Belediye ve Muhtarlıklar gibi diğer idari yapılar varlığını korumaya devam edeceklerdir.

Özcesi Türkiye'de kurulacak Bölge Meclisleri -ki sayısı 20-25 olabilir- , TBMM ile iller arasında işleri kolaylaştıran, halkın yönetime daha fazla katılımını sağlayan çağdaş, demokratik bir siyasi ve idari yapılanmadır.

Kongremiz bu modelle Demokratik Cumhuriyet'in inşasında önemli bir aşama katedileceğine inanmaktadır. Böylece Cumhuriyet'in ilk kuruluş aşamasında gerçekleşmeyen demokratikleşme

yaşamsallık kazanacaktır. Bu aynı zamanda Atatürk'ün 1923 yılında gazeteci A.Emin Yalman'a ifade ettiği bir nevi Yerel Muhtariyet'in, bugünkü koşullarda hayata geçirilmesi de olacaktır.

Toplumun kendi öz ve sivil örgütlenmeleri ile birlikte ele alınması gereken "Demokratik Özerklik" uygulaması ,özünde "az devlet" "çok toplum", başka bir ifadeyle "az yasak" "çok özgürlük" anlayışının sistematize edilmiş modelidir. Bunun içindir ki, toplumun tüm sorunlarının çözümünün devletten beklenmediği, sivil ve bağımsız kurumlar aracılığı ile toplumun kendi sorunlarına çözümler geliştirdiği daha pratik, daha demokratik ve daha katılımcı bir sistemdir. Ekonomiden çevre sorunlarına, sağlıktan eğitime, kültür ve sanattan kadın özgürlüğüne kadar toplumsal yaşamın her alanında öz yeterliliği esas alan özerk birimler oluşmalıdır. Bunun anlamı toplumun , kendi demokratik özerklik sistemini , kendi iradesi ile inşa etmesidir. Kongremiz , bir yandan devlet yapılanmasında reformu öngörürken öte yandan beklemeksizin toplumun kendi örgütlenme sistemini kurmasını kararlaştırmıştır.

Kongremiz, özellikle Anayasadaki mevcut "ULUS" kavramının etnik vurgularla değil, demokratik uluslaşmanın bir ifadesi olarak "TÜRKİYE ULUSU" ortak aidiyetiyle yeniden tanımlanmasını zorunlu görür.

Herkesi Türk olarak tanımlayan bir vatandaşlık tanımı yerine kültürel kimlikleri kabul eden ve bu kültürel kimliklere dayalı Türkiye Ulusu'nun tümünü kapsayan "TÜRKİYELİLİK" üst kimliği çerçevesinde Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı esas alınmalıdır. Türkiye Ulusu'nu oluşturan farklı kimlik ve kültürler,kendi farklılıklarını anayasal güvence içerisinde koruyup geliştirdikleri bu sistemle daha özgür bir ortama kavuşacaklardır. Aslında 1920'lerde kabul edilmiş olan bu esaslar, 1921 anayasasında da yer almış,1924 Anayasası ile ortadan kaldırılmıştır. Bu nedenle; Cumhuriyetin kuruluş felsefesine uygun bir şekilde yeni bir toplumsal sözleşme olarak ele alınması gereken yeni anayasa, Türkiye'yi 21. yüzyıla taşıyacaktır.

Yeni Anayasa'da "Türkiye Cumhuriyeti Anayasası,bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder" hükmünün yer alması, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt Sorunu'nun barışçıl çözümünde önacı bir yaklaşım anlamına gelecektir. Kürt dili başta olmak üzere diğer diller ve de kültürler önündeki engellerin kaldırılması, tekçi etnik referanslara dayalı "vatandaşlık" ve "ulus" kavramlarının demokratik bir tarzda yeniden tanımlanması şeklinde ifade ettiğimiz siyasi hedefler, anayasa referandumunda temel ölçütümüzdür.

1924'ten bu yana devam eden dil ve kültür yasakları aslında Kürtlere yönelik özel uygulama olmakla birlikte Türkiye'deki farklı diğer kültürler de bundan nasibini almıştır. Bu nedenle; Türkiye Ulusu'nu oluşturan bütün etnik ve inanç farklılıklarının zenginlik olduğunun kabulü ile birlikte bu zenginliklerin korunup geliştirilmesi için devletin özel tedbirler alacağı şeklinde devlete pozitif bir edim yükleyen düzenlemelere de ihtiyaç vardır. Türkçe resmi dil olmakla beraber ; diğer dillerin bölgelerin çıkarılacak demografik yapısı da dikkate alınarak, kamusal alanda ve eğitim dili olarak kullanılabilmesi, uluslararası sözleşme hükümlerine de uygun şekilde anayasal güvence altına alınması gerekmektedir. Kendi kimliği ile siyaset yapma hakkı

dahil, bütün kültürlerin kendini özgürce örgütleyip sivil kurumlarını yaratması olanağı anayasal güvenceye bağlanmalıdır. Ayrıca düşünce ve ifade özgürlüğünü kısıtlayan ifadeler Anayasa da yer almamalıdır.

Toplumsal eşitsizlikler kaynağını kadın-erkek eşitsizliğinden almaktadır. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği sağlanmadan hiçbir eşitlik ve özgürlük talebi gerçek anlamda ifadesini bulmayacaktır. Bu nedenle, Toplumsal cinsiyet eşitliği politikalarının hayata geçirilebilmesi; Kadının toplumsal, sosyal, kültürel, siyasal ve ekonomik hayata aktif katılımının ve hayatın tüm alanlarında kadın erkek eşitliğinin sağlanabilmesi için pozitif ayrımcılık ilkesi açık ve net bir ifade ile anayasada yer almalıdır.

Bu temelde kongremiz, yukarıda belirttiğimiz çerçevede Kürt Sorunu'nun demokratik ve barışçıl çözümü için ilgili tüm toplumsal kesimlere çağrıda bulunmuştur.

Kongremiz, Kürt Halkı ve yaşadıkları sorunların çözümsüz bırakılması halinde, Ortadoğu'da beklenen siyasal, ekonomik ve sosyal istikrarın sağlanamayacağına inanır. Bu bağlamda, uluslar arası ve bölgesel toplumun Kürt Sorunu'na yaklaşımlarını tekrar gözden geçirmelerini talep eder. Kongremizin açığa çıkardığı irade doğrultusunda, demokratik ve barışçıl çözüme katkı sunmaları yönünde çağrıda bulunur.

Kürt ve Türk Halkı, yüzlerce yıllık ortak bir geçmişe sahip oldukları gibi, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş sürecini birlikte inşa etmişlerdir. Ancak, otoriter ve totaliter yaklaşımların hakim olmasına koşut olarak sürdürülen inkar ve imha politikaları, cumhuriyet tarihi boyunca devam eden Kürt başkaldırılarının temel nedeni olmuştur. Türkiye'nin son otuz yılına damgasını vuran çatışmalı ortam da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Sorunun bir güvenlik ve terör konsepti çerçevesinde ele alınması, çözüme katkı sunmadığı gibi, daha da ağırlaşmasına yol açmıştır. Bu bağlamda, Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratikleşmesi kaçınılmaz bir hal almıştır. Kongremiz, demokratik özerklik talebiyle Cumhuriyetin demokratikleşmesine önemli bir katkı sunmayı amaçlar, Türkiye'nin bütünlüğü içerisinde, tüm farklılıkların kendilerini ifade edebilmeleri ve haklarının anayasal güvence altına alınmasını, sorunların çözümü için temel belirleyen olduğunu düşünür. Bu temelde atılacak adımları teşvik eder ve destekler.

Kongremiz, Kürt Halkının yoğunluklu olarak yaşadığı her dört ülkede, sorunların çözümünde demokratik ve barışçıl politikaların esas alınmasını gerekli görür, tüm Kürt Çevrelerinden, Ulusal Demokratik Birliği ortadan kaldıracı yaklaşımlardan uzak durmalarını talep eder.

Türkiye Demokrasi güçlerini de, ülkemizde yaşanan sosyal, siyasal ve ekonomik sorunlara aktif olarak müdahil olup, yaşadığımız dönüşüm sürecinde tarihsel rollerini oynamaya davet eder. Türkiye'de demokrasi, barış ve halkların kardeşliğinden yana olan aydın, yazar, sanatçılar ile tüm demokratik ve sivil toplum örgütlerini hep birlikte daha demokratik bir Türkiye için, Diyarbakırda gerçekleşen Demokratik Toplum Kongresi'nin tamamlayıcısı olarak, Ankara'da Demokratik Cumhuriyet Konferansını gerçekleştirmeye çağırır.

Siyasal projeler toplumsal alanda karşılığını bulduğu oranda gerçekleştirilebilir, başarıya ulaşabilir.

Kürt sorununun demokratik cumhuriyet esprisine bağlı Demokratik Özerklik temelinde çözümlü, tüm kurumlarımıza, kadrolarımıza toplumsal anlamda da büyük sorumluluklar yüklemektedir.

Kongremiz, ulaştığı kararlaşmaları takip edecek , hayata geçmesini sağlamaya çalışacak ve kongrenin kurumlaşma biçimini netleştirecek 21 kişiden oluşan bir çalışma grubuna görev vermiştir. Çalışma grubu kendi arasında beş kişilik sözcüler gurubunu belirlemiştir

Özgürlük ve demokrasi mücadelesinde, büyük bedeller ödeyerek büyük değerler yaratan halkımız, bu güne kadar tercihini her zaman barış ve kardeşlikten yana koymuş, örnek bir sorumluluk göstermiştir. Kongremizin yakalamış olduğu kararlaşma düzeyi de, halkımızın bu güne kadar göstermiş olduğu emek ve özverinin yansımasıdır. Kongremiz, içine girdiğimiz çözüm ve dönüşüm sürecinde halkımızı müdahil olmaya ve dün olduğu gibi bugün de özgürlük ve demokrasi mücadelesinde öncü rolünü oynamaya çağırır. 28.10.2007

Çalışma grubu isim listesi

Nurettin Demirtaş, Leyla Zana, Selim Sadak, Ayla Aakat Ata, Sebahat Tuncel, Abdullah Akengin , Kamuran Yüksek Mensur Işık, İzzet Belge, Cesim Soylu, Şamil Altan, Çerkez Korkmaz, Şiran Eminoęlu, Mazlum Tekdaę, Ahmet Çelen, Mustafa Rollas, Hamit Dılbahar, Nimet Epözdemir, Kutbettin Yazbaş, Kenan Büyüктаş, Mehmet Ayhan. (NZ)